

Padesátá osmá

SCARLET ODSTRČILA WINTER. TVRDĚ, TAKŽE SE PRINCEZNA

s výkřikem natáhla na podlahu. Skrz závoj vlasů pozorovala, jak Scarlet praštila jednoho z mutantů loktem do čumáku. Sáhla po pistoli ukryté pod její mikinou, ale vojáci už ji drželi a srazili jí ruce k bokům. Zbraň spadla neužitečně na zem.

Tucet obrovských rukou Winter postavilo zpátky na nohy. Bezvůlně visela v jejich sevření, nohy příliš slabé, než aby ji unesly. Třásla se od hlavy až k patě a tihle muži jí poblíkávali před očima. V jednu chvíli to byli upravení vojáci a v další smečka divokých vlků. Plížili se kolem a cenili obrovské zuby.

Scarlet cosi zaječela. Válečný pokřik. Rvala se jako tygřice v kleci, vlasy jí létaly, zuby cvakaly, zatímco Winter jen čekala, slabá a křehká a snažila se potlačit vizi, než ji přemůže. Hlavu měla těžkou jako měsíční skálu a motala se jí stejně rychle jako asteroid na oběžné dráze. Obtěžkána strašlivým vědomím, že toto bylo skutečné. Zemřou. Budou *pozřeny*.

Slzy přišly rychle a přelily se ven, tekly jí po tvářích. „Proč jste tak krutí? Ryu by se takhle nechoval. Bylo by mu za vás pořádně stydno.“

„Dej se dohromady, Winter,“ zavrčela Scarlet.

Svět zaváhal. Ponořil se to tmy, než se znovu proměnil. Winter věděla, že padne na zem, pokud ji pustí, ale nedokázala najít pevnou půdu pod nohama.

„Počkejte, mám nápad!“ oznámila jim jasně a zdvihla hlavu. „Zahrajeme si jinou hru. Jako když jsem si s Jacinem hrála na domácnost. Tohle může být náš domácí mazlíček.“ Převážila se vpřed a pokusila se položit dlaň na čumák nejbližšího vojáka, ale ten od ní překvapeně ucukl.

Zamrkala na něj. Snažila si vzpomenout, kdo to je. Kým byl. „Ne? Nebo bys raději aportoval?“

Jeho výraz se změnil ze zmateného v naštvaný během půl vteřiny. Ušklíbl se a zuby mu zabraly půl tváře.

„Co se s ní děje?“ vyštěkl někdo.

„Nebo můžu být mazlíček já, pokud byste chtěli.“ Zakymácela se v sevření těch, kdo ji drželi. „Kosti a kameny, klacky a kameny. Budeme si hrát celé hodiny a já se nikdy neunavím a vždycky, vždycky se vrátím...“ Hlas se jí zlomil. „Protože Ryu se taky vždycky vrátil. Klacky a kosti. Klacky a kosti.“

„Měsíční nemoc,“ zamumlal někdo. Winter ho vyhledala očima. Viděla vojáka s teplou kůží, který mohl být kdysi pohledný, než ho tak strašlivě zohavili. Díval se na ni se stejným hladem jako všichni ostatní, ale taky v tom mohl být soucit.

Winter si nedokázala vzpomenout, co vyslovila tak šle něho. O čem se bavili? O odjezdu. Někam odcházeli? Chtěla odejít. Nebo možná domlouvali plány na večeri, pořádali koktejlový večírek.

„Přesně tak,“ oznámila jim Scarlet. Prudce oddechovala. „Odmítá kýmkoliv manipulovat nebo používat své osobní kouzlo, i když by to někdy bylo *velmi* výhodné. Na rozdíl od lidí, kterým zjevně sloužíte.“

„Na její chuť to nebude mít vliv,“ křikl někdo.

Winter se začala chichotat. Ze všech se teď stala zvířata. Dokonce i Scarlet vypadala jako vlk, se špičatýma ušima,